

”Teekkaripalvelu, Tuula Ilmes”

Teksti ja kuva: Kirsti Levander

Jos ei olisi TKY:n toimistoa, Tuula Ilmes olisi jossain hevoshommassa.

■ TKY:n toimistossa Otakaari 11:ssä pörisee. Tuula Ilmeksellä on tänäänkin tuhat rautaa tulossa. Mutta ei hätää mitään. 40 vuoden kokemus takaa, että homma pysyy hanskassa ja hymy huulilla.

– Teekkaripalvelu, Tuula Ilmes, **Tuula Ilmes** vastaa puhelimeen. Samalla hän näpyttelee tietokoneettaan, palvelee tiskin takana seisovaa asiakasta, etsii jostain sen pyydetyn opiskelijakortin, vuokraa TKY:n auton – ja antaa siinä sivussa haastattelua TEK-lehteen.

Ikkunalaudalla radiossa laulaa Lea Laven. Ihmisiä tulee ja menee, joku tuo avaimet, joku on kadottanut avaimet, joku kysyy jotain muuta. Ilmes kertoo, että joskus teekkarilta on ollut hukassa paljon muutakin kuin avaimet.

Tällaista se on TKY:n toimistossa Otakaari 11:ssä Dipolin kupeessa torstai-iltapäivänä 19. syyskuuta, Ilmeksen tavallisena työpäivänä. Tosin kollega on lomalla, joten Ilmes tekee kahden työt.

Hän myy leffalippuja, varaa ko-

koustitilan, liimaa vuositarran, opastaa toiselle luukulle, puhuu välillä suomea, välillä englantia. Hän pyörittää vasemmalle ja oikealle, ja taas takaisin. Heikkopäistä jo heikottaisi, mutta Ilmes on kuin kotonaan. Neljäkymmenen työvuoden (kyllä luitte oikein, eikä tässä ole painovirhettä) jälkeen ruutiini on kova ja hiljainen tieto käytössä ja äänessä. Tiskillä on joulutähden näköinen kukka ja vähän kauempana, korkealla hyllyn päällä on muovikuusi. Ilmes ihmettelee, missä luurit ovat – no tuossahan ne! Pöydän alta pilkottaa kaksi punaista vesiämpäriä vettä täynnä. Ai, mitä vartenko? Kukkien kasteluun – sekin kuuluu toimenkuvaan. Kerran Ilmes kyllä väitti palotarkastajalle, että ne ovat siinä sammutusta varten. Mies meni pihalle nauramaan.

Ilmes on aloittanut työt kahdeksalta ja lopettaa neljältä – silloin toimisto on auki. Sinä aikana TKY:n palveluja tarvinneet teekkarit ovat aina voineet – niin kai saa tässä tapauksessa sanoa – kääntyä asiointeen ja kysymyksineen Tuula Ilmeksen puoleen. Kun hän aloitti 1965, TKY:n toimisto oli Lönnrotinkadulla. Silloin oltiin jäykkiä ja jäyhiä, teiteltiin ja tituleerattiin ja pomolle, TKY:n pääsihteerille niittiin. Nyt vain moikataan. Ilmes tykkää siitä enemmän kuin pokkuroinnista.

Neljään vuosikymmeneen mahtuu monta tarinaa, mutta älkää olko huolissanne, hän ei aio kirjoittaa muistelmia. Mutta muistaa kyllä. Senkin, miten TKY:n sihteeristön jostain hankkima jänis – iso ja elävä – jäi hänen hoteisiinsa, kun porukka lähti viettämään vappua. Ilmes vei sen kotiinsa ja pani parvekkeelle. Jotainhan sille piti tehdä. Muistaa hän aavikkorotatkin – Mäksyn ja Lallan, ne jäi-

vät joltain toimistoon. Ilmes hankki niille häkin ja pani sen ikkunalaudalle. Sitten alkoi kesäloma, juhannuksen jälkeen aavikkorotista tuli Ilmesten kotirottia. Pian rottia oli enemmänkin, joka vuosi tuli kymmenen lisää, mutta Ilmeksellä oli siihenkin keinonsa...

TKY:n toimistossa Ilmeksen ovat pitäneet maailman ihanimmat työkaverit ja teekkarihenki. Ilmes vannoo, ettei ole koskaan edes ajatellut vaihtaa työpaikkaa. Mutta jos ei olisi TKY:n toimistoa? No, sitten hän olisi jossain hevoshommassa.

Hän olisi varmasti hyvä siinäkin, mutta tässä työssä hänestä leivottiin Teekkarit h.c. Ilmes sai honoris causansa 1990.

Luulitteko, ettei hän ehdi muuta kuin teekkareita ajatella. Toki, toki. Hän käy ratsastamassa, kaksi kertaa viikossa.

Ja mikä ihaninta, Ilmes on mummi. **Sonja** 4 v. on mummin kulta. □